

EL PAPÍ

EL FANTASTIC TERRATREMOL DEL DIA 20

Lo qu 'hauria quedat en peu a Barcelona.

Estufa "CLAMOND"

Consum 6 céntims per hora.—CLARÍS, 74

J. CREUS

PINTOR DECORADOR
Clarís, 117

J. HORTA

Méndez Núñez, 3 y 5

Impremta

E. BLY

TALLER DE FOTOGRAVAT
Barbará, 35, pral.

Litografía

Llibres ratllats

Enric Morera

Curs d'armonía, contrapunt, fuga y
instrumentació

CARRER DEL VIDRE, 10 1.er 2.^a

Buenos Aires

REPRESENTANT COMERCIAL
PERA AQUESTA PLASSA

BONES REFERENCIES A N'AQUESTA ADMINISTRACIÓ

LA IODHYRINE del DOCTOR DESCHAMP
(Sellos pilulares)
HACE ADELGAZAR
progresivamente en pocas semanas.
Es el Especifico por Excelencia de la

OBESIDAD

Unico producto serio, garantido absolutamente inofensivo.
Sin acción nociva sobre el Corazón, el Metabolismo, los
Riñones. No deja arrugas. Conviene a ambos sexos.
LABO. DUBOIS-LALEUF, 7, Rue Jadin, PARIS (France).
y en todas las buenas Boticas.

Unico REPRESENTANTE en ESPAÑA: DOMENECHE Y A. LOPEZ, PL. Nova, 2, BARCELONA.

LLIBRES

corresponsal de llibres y revistes nacionals
y estranjeres

PERE SOLAESA

Culebra, 28, 1.er—GRACIA

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Pelayo, 38 : Barcelona

PREUS DE SUSCRIPCIO

ESpanya, trimestre Ptes. 2
 EStranger " " " " " 3
 Pago anticipat

PAPITU

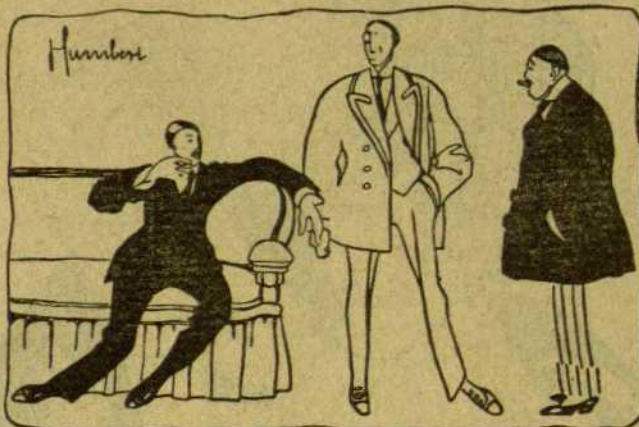

Relliscades

Un tal Aguirre de *La Publicidad* va confondre al clergue Loisy, ab el clergue Lemire. Nosaltres agafarem desseguida la relliscada, però en lloc de Lemire va sortir Lemoine. Paraula d'home que va esser una errada, y la nostra paraula no es la paraula den Maura. Gracies de totes maneres, als amics qu'ens ho advertiren. Però'l PAPITU ne tenia una de relliscada. Al bisbe de Barcelona li deiem Lafuente y se diu Laguarda o Laguardia. Està vist qu'es veritat alló de que qui vá amb un coix al cap d'un any coixeja. Parlant de relliscades, hem relliscat. Y es que tots aquets cognoms castellans ens semblen iguals. Ens passa ab els cognoms castellans, lo mateix qu'an en Puig y Cadafalch ab els diputats de la majoria. Tots s'assemblen—diu en Puig.—Me fan l'efecte de negres.

Quedem, doncs, en que 'l nostre bisbe, segons totes les referencies de darrera hora, se diu Laguarda.

WAGNER EN CATALÁ

—A mi que no'm vinguin am llengües llatines, trobo que per l'òpera no hi há com l'italiá.

Aquestsenyor lerrouxista, no té res de particular que s'equivoqui, perquè segons ens diuen, es tartamut. Lo que pot fer es embolicar ben bé la ploma en lloc d'embolicarse el coll, perquè ara ab la primavera, sentiria massa calor, y es fácil que no pogués arribar a la vicaría.

A *La Publicidad*, en *Pío Cid*, escrivint sobre l'homenatge a n'en Guimerá, diu qu'es autor de «Gala Plácida». «Plácida», llegidor, «Plácida». En *Pío Cid*, pera que's vegi bé que no es errada y qu'ell creu qu'en Guimerá estava equivocant escrivint «Gala Placidia», posa sobre la a un accent hermosíssim, un dels més bells accents que s'han posat a *La Publicidad*. En *Pío Cid* es en Romá Jori, en Ramon Jori, com devegades escriu a *La Publicidad*, entre altres, en *Farfarello*. En Romá Jori, es el conegut autor d'alló del *P. L. M.* (?)

D'*El Progreso*, ab la firma «Ricardo Grañén». Parla de les dones «sandungueras» que havia vist en una festa del Centre Aragonés. «...Me daban ideas de liarme la manta al cuello (como dicen en mi país) y llevar una de aquellas reales hembras a la vicaría.

Aquests lerrouxistes no creuen en Deu, a les monjes les farien mares, als capellans *beefsteaks*, a les iclesies fraternitats republicanes, etc., però veuen una dona, s'emboliquen la manta al coll y a la vicaría!

De *La Terra* «periòdic nacionalista d'idees». De la secció «De bones y de noves»:

«Se deya si en Torelló *ceceaba* mellor qu'en Mendoza. Posava *ces* a tot arreu.

¿Zabe usted?

En Torelló deu posar a tot arreu *setes* y no *ces*. ¿Cabe usted?

Un altre:

«Emprò 'l pá va molt car y pels pobres será imposible nodrirse ab aquesta primera materia.»

Aliment de primera necessitat, senyors de la *Terra*, y no primera materia. En tot cas el pá, será primera materia de la sopa de pá, del pa ab llet, del pa sucat amb oli o del papanates.

L'ELIS

—Y vostè qu'en pensa del matrimoni?
—Miri; an aquest joc, com al tresillo, m'agrada ser quatre al menys a jugarhi... així es descansa.

L'home pràctic

En Pau Bon Profit era un botiguer d'instints econòmics que no s'havia casat per no gastar cuartos. Els fills—deia—son mals de cap buscats.

Un dia's posà malalt. Alló era per ell una calamitat econòmica. Empaitat pel mal es va decidir, al fi, a pendre una resolució heròica y, fent un càlcul aproximat, anà a cercar un metge que li dongués una mirada.

Al despatx del metge li calgué fer dues hores d'espera; ell tant pràctic y amic de no perdre temps.

A l'últim li va tocar el torn. El nostre home entrà al consultori.

—Deu lo quart.

—Deu lo quart.

El metge volia regirarlo tot; el feu seure en una cadira de reconeixements, li mirà'ls ulls, la llengua, el ventre; després, volent *auscultarlo* li va dir:

—Vol fè'l favor de treures l'ermilla?

En Pau Bon Profit ja en el paroxisme de l'irritació contestà entre alarmat y resolut:

—Veurá: deixis de romansos, aquí té'ls dos duros y diguim lo que tinc.

L'hermosura

El senyor Rubirac (Don Pere) es, sinó l'home més lleig de Barcelona, un dels més lletjos. En quan al cos, no'n tenim res que dir; tant mateix el célebre Collasso, té'l cos molt més lleig. El senyor Rubirac (Don Pere) es lleig de la cara, però lo que se'n diu lleig de confiança. Tothom sab qu'al món hi han homes *xatos*: doncs bé, el senyor Rubirac (Don Pere) no es xato; el senyor Rubirac (Don Pere) no té nas. Com que va néixer sense, naturalment, la cara se l'hi ha criat acostumada a no tenirne y ha resultat, a conseqüència d'aquesta costum, la fesomia més estranya.

Un dia, vaig ser convidat per Don Pere a la torre que té a Mollet, que per cert es una torre molt bonica. A la tarde vam decidir fer una excursió y alló qu'es fa, al anar a sortir Don Pere, va anar al armari va treure

dugues gorres y acostant-se a un mirall, se va emprobar primer l'una y després l'altre. Va fer comparacions y's va decidir per la primera. Devia ser la que li estava més bé! Jo no li vaig conèixer.

Una altre casa d'en Gaudí

En Gaudí fa un altre casa. No la d'en Milà; un altre, y naturalment, un altre de més gran y am més pedra, perquè en Gaudí com més va, més pedra posa.

En Gaudí, es un home molt enraonador y sab molt d'esplicar la segona intenció de les seves obres. Els propietaris de la casa qu'are fa, marit y muller, l'escolten embadalits, sobre tot quan els hi esplica la segona intenció en la distribució dels pisos.

—Molt bé, molt bé—diuen marit y muller.

—Aquí hi farèu això, aixís d'aquesta manera y d'aquesta altre. Aquí hi haurá tal cosa y tal altre—diu en Gaudí.

—Molt bé, molt bé don Antón—responen marit y muller, però quan don Antón s'en va després d'haver esplicat lo que farà en la casa, la senyora diu al marit:

—Què vols qu'et digui: no m'acava d'agradar.

Els pintors de l'any vuitanta

A Barcelona l'any vuitanta, era l'any dels pintors, d'aquells pintors que quan alavaven un quadro deien, posantshi dugues passes enradada—té un misteri... un no sé què...

Aquet misteri y aquet no sé què, era lo qu'el feia vendre. El comprador hi buscava lo inesplicable y quan tenia el quadro a casa seva, després d'haver sentit a la minyona quan diu:

—Senyoret.

—Què hi hà?

—Porten el quadro.

Y després dels tráfec de penjarlo, se'l mirava y pensava.—Té un misteri... Un no sé què.

Quan algún amic, entès en pintura, l'anava a visitar, ensenyantli el quadro li deia:

—Què't sembla!

—Trovo que té un misteri, un no sé què.

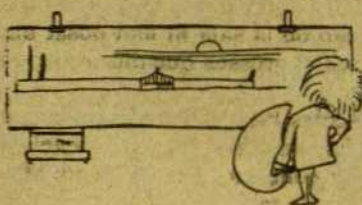
Y si l'amic no li concretava la opinió era ell qui preguntava.—No troves que té un misteri, un no sé què?

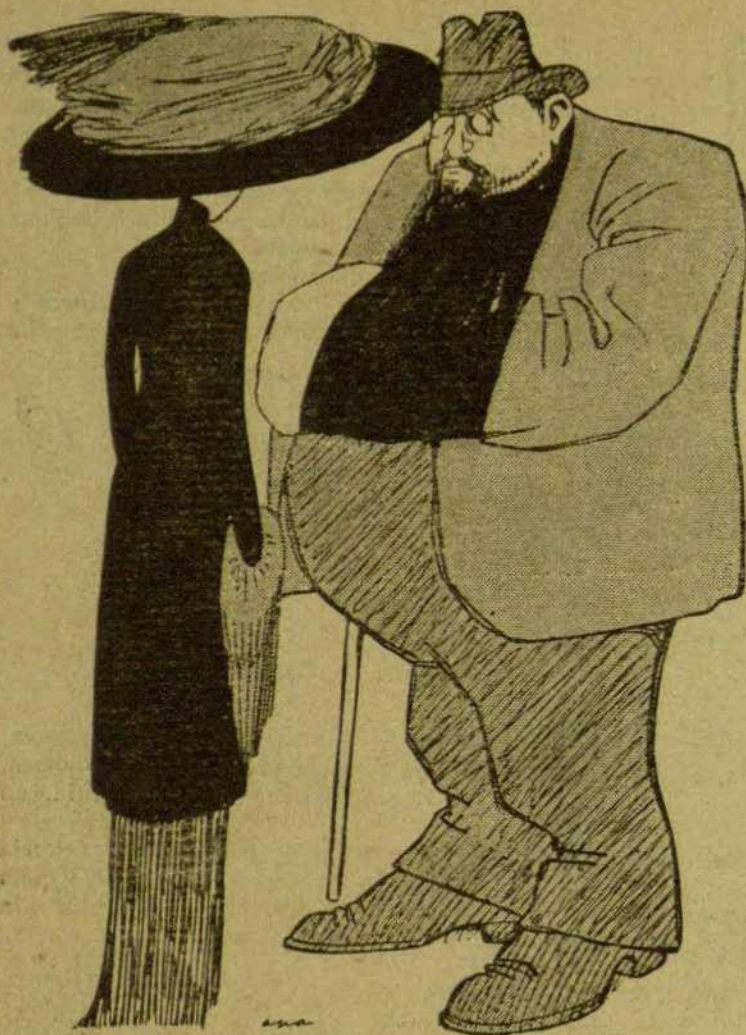
Tots aquets quadros han anat al fòss. Ja els hi ha arribat el seu «dia per cada hù» y *aquell misteri, aquell no sé què*, ha sigut resolt: era que no valien res; y aixís com els quadros pugen de valor amb el temps perquè se'ls hi van descobrint nous mèrits que no son misteris, els quadros del any vuitanta, de Barcelona, han acabat per ser objectes despreciables, com els del llegat del Marquès d'Alella al museu de Belles Arts.

Per xò un marxant de quadros, deia un dia ensenyant el gènere a un comprador y referint-se a un quadro del any vuitanta:

—Aquet li puc donar més barato. Es un quadro aventurer.

PAPITU PICAROL

—La dona li ha pegat? Y vostè, doncs, que ha fet?
 —Ja veurà, la pobra, està en estat int....
 —Ah ja! Ja comprenc: potsé era un desitj.

Violetes y aguas menores

o son ben bé d'humoristes els pares de les «Escoles Pies». No més que'l seu humorisme es «solo para hombres». Fins en les obres teatrals que fan exclueixen la dona, es a dir, la dona am faldilles y altres detalls, perquè en aquestes obres els xicots fan de dona.

Al capdemunt del carrer de S. Pau, els «reverendos padres» han guarnit pera'ls dies de festa un teatre ahont s'hi donen representacions morals. Els *Padres* escriuen moltes vegades les obres que s'hi representen, y, previsors, de cap a cap de la sala hi han posat una llegenda am lletres negres y grosses que diu aixís: *Se prohibeix fumar y xiular.*

Se coneix que les Escoles Pies, deuen semblar una plassa de toros. Però les Escoles Pies, no tenen exclusivament la culpa d'aquesta educació. Perquè en un altre teatret d'uns jesuïtes, nosaltres varem veure un altre lletrero que deia: *Se prohibe hacer aguas menores.*

Llous vigília de Sant Joseph, homenatge a n'en Junyent. Diputats y artistes, com uns romans, llensen sobre la taula el ví que glorifica al *globe-trotter* artista. Malícies

y acudits en la conversa; malícies, sobre tot, en els joves. Un d'ells en un recó de taula desgranà una indiscreció ben suculenta.

—Fixeuse, gairebé tots son de l'esquerra. Per això aquest sopar, té generositat y lliberal alegria. Però avans, per aquest saló ha passat la dreta...

—Aventures d'amor?

—No, de política. Els regidors regionalistes, varen donar aquí mateix un banquet a n'en Cambó. En Cambó, ja no fa més qu'assistir a banquets. Les converses naturalment, foren sobre coses municipals.

—Fins ara tot això, es vulgaríssim...

—Sí, però en aquestes converses municipals, se tractà de llensar fora del municipi a n'en Pere Corominas.

—Prò si es un gran caràcter y un talent.

—Doncs per serho... En Corominas des-
 terrat per honrat, per fort de cervell y per radical. Però això es una explicació massa vulgar. La veritable causa d'aquesta futura inutilitació den Corominas es l'enveja qu'envers ell sent en Cambó, que sense saber un borrall d'economia, vol passar per un Stuart Mill. Y, senyors, en Cambó es un econòmic, però no un economista.

—Paradoxes?

—Realitats. Vostès, els del PAPITU, afirmaren qu'en Cambó havia renyit amb una dama portuguesa perquè aquesta dama l'havia trobat poc impetuós y massa parlamentari. Sofríren un petit engany. En Cambó va renyir ab la dama portuguesa per econòmic, per negarse a pagar un compte qu'aquesta va fer a càl Aurigemma. La dama va creure qu'un cavaller, no devia passarli comptes, com si fos la minyona de la casa.

El jove maliciós y indiscret va afegir unes gentils paraules:

—Jo, senyors, comprenc perfectament l'odi y l'enveja a n'en Pere Corominas en un home que marxant cap a l'arcaldia, millor dit, cap al virreinat de Catalunya, se detura a la cantonada del carrer de Ferrán, repassant els comptes de les senyores amables y portugueses.

L'Amor aixelat

Neera: portava al cap tota un altre cosa
prò devant teu, sols d'amor puc escriure.

Sabèu aquell taller de passar el temps, que teníem entre quinze o vint companys, al carrer de la Riereta? Sí, aquell que desllogarem sense previ avís, el dia en que un incògnit apilá totes les vidrieres de l'habitació darrera la porta d'entrada.

Bueno, doncs allí, amb en Pi y en Monturiol varem tenirhi l'amor engabiàt a la vora de tres mesos. Y que no va esser per medis inverossímils, com allò de la mort dalt la figuera o el dimoni dintre un sac, rès d'aixó, *juego limpio* y sense trampes.

A fer bromes d'homes sols, com *ponche* dintre una palangana, am molt rum y ben poca aigüa, carreres de sonets am compensacions per aquells a quins sortien amb *estrambote* o veure qui saltava primer, el cavall d'oros o el set de copes, hi erem cada dia. Cap diumenge al dematí faltava un *socio*, que demanés la clau pel seu ús particular, amb expressa recomanació de que'l resto de la cuadrilla anessin a can Parés, a veure'ls barcos o allà ahont volguessin menys al lloc social, doncs tenia *compromís*. Però allò que's diu una passió amorosa, interessant, no hi havia sigut may; rès, *encuentros* am raspes o planxadors, que no deixaven cap perfum, y si el deixaven, pitjor.

Tot va venir per aquell Martinet, qui s'en va anar a Filipines. Feia quatre o cinc dies qu'era embarcat quan una tarde qu'estavem aplegats amb en Pi y en Monturiol va trucar una xicota, ¡pobretal! Encgada pels encants d'en Martinet, l'havia cregut de tot y aleshores, després de set o vuit dies de no veurel, enterada de la seva professió en la nostra ordre, venia a cercarlo allí o a sapiguer ahont parava y si estava bo o malalt. Y entrava... ¡santa ignoscencial portant als brassos al Amor; el dolent que l'havia malferida.

Com es natural, com a bons troneres qu'erem la varem desenganyar, li varem ter babarotes, en Pi va posarse serio perquè's convencés de la vritat de les males accions del aymador y a la fi la despedirem feta una mar de llágrimes. Nosaltres ens varem quedar am l'amor que l'hi havia relliscat assota de l'otomana.

Què'n farèm, que no'n farèm. Era guapet, sonrosat, molt nèt de carns, am rinxols y un kikiriquí assobre'l front; a l'esquena li sortien dugues ales. En Monturiol volia portarlo al torn de la casa de Maternitat; en Pi donarlo a dida, però jo vareig dir que teniam de ferlo fill adoptiu del pis, criarlo am les nostres mans y quan fos més gran darli carrera si mostrava disposicions y sinó vendrel a cuansevulga viuda enamorada y rica.

Acceptat el meu parer varem fer junta per tractar les condicions de la seva conservació y custodia, en Pi va anar a comprarli una granota de llana blanca am ratlles de color de rosa, en Monturiol va proporcionar-se un bressol y una pilota y jo després d'una entrevista am l'arcalde de barri vaig obtenir un vale diari per sis am-

polles de llet esterilizada a la Puericultura del Municipi.

La conservació estava assegurada; referent a la custodia, tinguerem de fer novament junta. Tancarlo dintre una gavia com un lloro, no era propi, lligarlo amb una cadena com un gosset encare menys propi, en Pi, ho va solucionar, sense preguntarnos rès; agafant unes estisores el va aixelar com si fos una garça. Ja era'l nostre presoner.

Cada un de nosaltres es va posar una ploma a la cinta del barret, era un adorno molt alpinista.

Mai plorava; ¡pitjor! Sempre reia el punyefierol ¡amb un riure d'home gran...! Y ja podia ben riure...

En tres mesos, en Joan... casat.

En Feliu... promès.

En Noguera... frare.

En Monturiol... casat.

Jo... casat (*matrimonio libre*).

En Pi... en Pi va fer unes ales de paper de seda, les hi enganxà a l'esquena y agafantlo pel clatell el va engagar al carrer.

MONI.

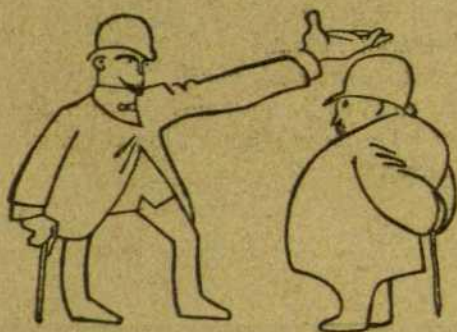

—He renyit amb en Lluís.
—Aquell rós qui no dula rès a la cara?
—Qui no dula rès a la butxaca.

Marineres

Era un bell y plàcid matí plè de llum —com diria l'Alomar— el mar oferia irisacions blaves y jo impassible, menjaba cacahuets; menjar cacahuets es el colmo de les meves aficions marineres. Anar al port y no menjar cacahuets, es com anar al parc y no veure l'avi y no dic anar a Roma y no veure'l papa, perquè son molts els que hi han anat y no l'han vist.

Un amic em crida. Es una veu coneguda, veu que'm fa recordar una catedral gòtica a mitj fer, com casi totes les Catedrals y Seus Espanyoles, y un passeig provincià am llums elèctrics, castanyers borts, bancs de pedra y uns ulls negres de nena melancòlica.

Várem abraçarnos.

—Tú aquí!

—Aquí'm tens! Vinc a ferme *marino*.

—Marinol! Tú, habitant d'un poble secà ¡marinol!
¿Y quan has sentit les aficions náutiques?

—Ja es cosa hereditària: el meu avi va morir d'una riuada; el papa va ser feliç perquè tot li anava «vent en popa», y a-n-a mí mai m'ha fet por l'aigua. Ja de petit, quan la raspa'm rentava la cara, no plorava y la primera joguina que'm váren regalar fou un barco am rodes...

—Doncs te felicito, y qu'arribis a esser almirant.

—Qui sap! el papá ja ho diu que m'assemblo a n'en Magallanes.

—¿Y vols dir—vaig afegir—que si t'embarques no feràs l'ánec?

—Cá, si de cá, feria la gaviota.

Tot seguit, l'amich provincià, futur mariner, mostrá desitjos d'embarcarse per demostrar les seves condicions marineres.

Pujárem a una *golondrina*.

Fou un moment conmovedor; el mar restá tranquil, els cacahuets finiren, y el meu amic, barret en mà, llença el *Calderón de la Marina*.

Finida la música va narrarme els seus coneixements náutics. Savia; nedar y guardar la roba, nedar entre dos aigües, y fins recitava de corrido els noms de tots els ministres de Marina desde la *Restauración*.

...Els dos ens várem marejar, jo de sentirlo, ell del *dulce balanceo*. Avans d'arribar a la patria de l'Utor, el seu rostre semblava l'arc de San Martí. Jo me vaig somriure, ell posá cara de congre.

—¡Haurás de deixá 'ls teus estudis!—li vaig dir per animarlo.

Em mirá amb ulls feréstecs, de llagosta furienta a punt d'esser bullida, y va dir:

—¡Ara més que mai em faré de la marina de guerra!

—¡De guerra! ¿vols di qu'els acoraçats no son tan cap-girats, ni tan volubles com les golondrines...?

—¡Cal... ¡Jo no m'embarco, però seré marino!—digué com adoptant una suprema resolució.

—¿Còm?

—Em quedaré al Ministeri.

AMICHANTÈS

—88—

La fiera corrupta.

N Pagès y Rueda es un bon xicot qu'está empenyat en fer por a la gent. Are fa correr que si torna a sortir en el PAPITU, s'ens menjará.

En Pagès y Rueda, no diu «els mataré», «els hi faré una cara nova» o el vulgaríssim «els hi trencaré'l cap», no, en Pagès y Rueda qu'es el Gargantua de major circulació, té de dir «m'els menjaré». El PAPITU, considerant qu'aquell cos que sembla'l d'un armat desvallesat, no seria pera ell un digne panteó, va entreviuar a un ex-redactor de *La Veu* qu'actualment fa un gran paper en el nostre moviment economista, «Tranquil·sinse—ens va dir—es un bon xicot. Jo una vegada li vaig tirar l'ampolla de la goma pel cap y rès... Però, aleshores, jo no sabia que fos valent».

Tranquil·lisis també'l senyor Pagès y Rueda. No tornarà a sortir en el PAPITU, encare que poguéssim també enganxarlo a la paret am goma aràbiga. El PAPITU es fill de casa bona, y no vol ferse am gent que no sigui de la seva classe.

La Complanta Nova⁽¹⁾

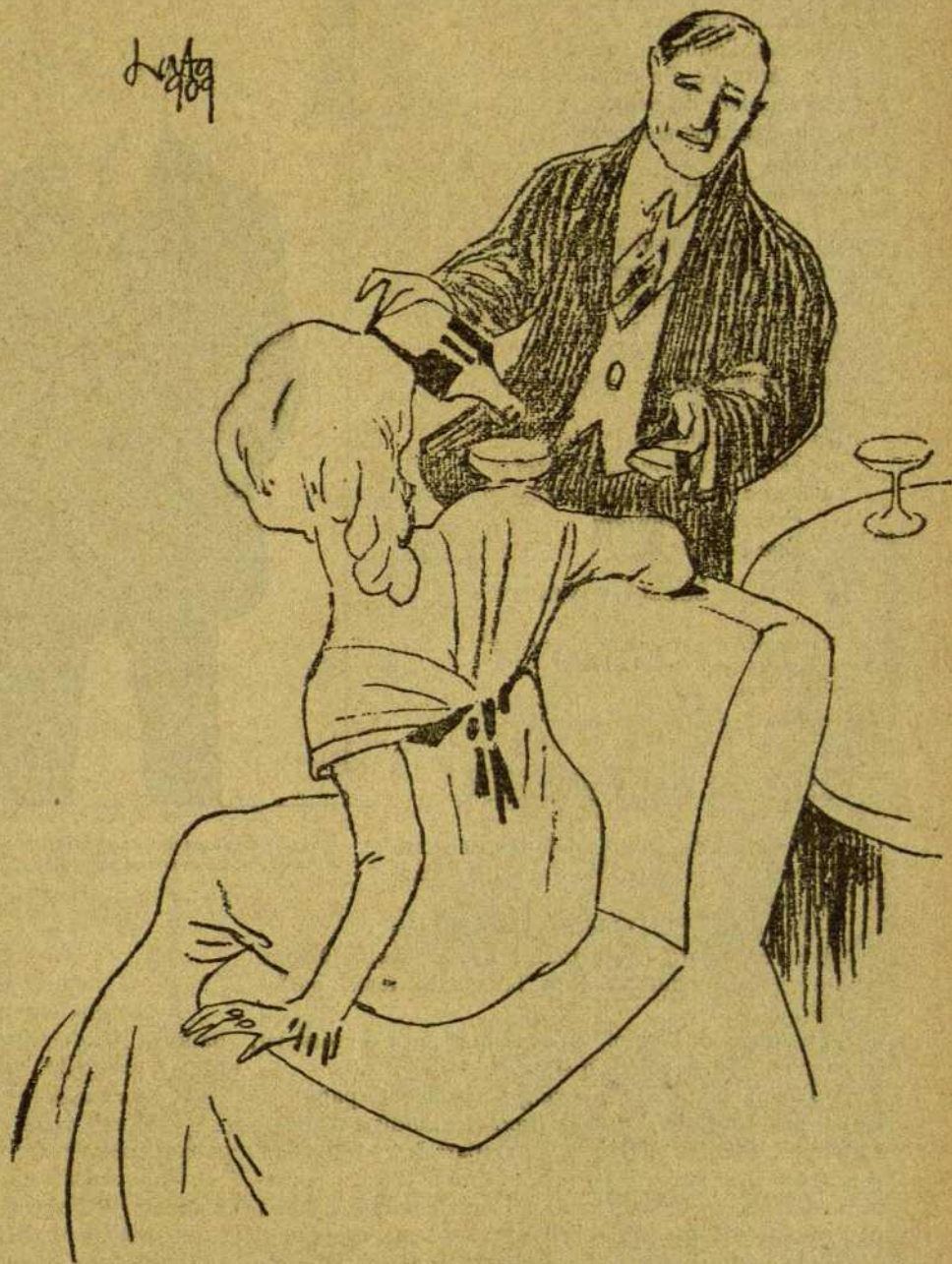
*Som els fills mascles y forts
d'una rassa de gegants.
Pim-pam, conillam...
Som catalans!*

Patria nostra venerada
mai te veuràs desvalguda,
que en les hores engunioses
tu rebràs la nostra ajuda.
El cel blau y la montanya,
la sardana, l'oració,
les cançons de la mainada...
oh tu Patria ets tot això.
Que aquestes patries de fira
enganxades am pastetes
y am pedassos y retalls...
son patries... de tres pessetes.
*Oidà, oidà,
patries de segona mà.*

Si un jorn la gent forastera
la Patria ens pregunta què es
direm am veu alterosa:
—La Patria es Patria y rès més.
No gosarán els tirans
empresonar cap fill teu,
perque les presons caurien...
Veu del poble, veu de Deu.
De ta lluna la claró,
de ton cel la transparencia...
no ho tenen ni'l cel de Grecia,
ni la lluna de Valencia.
De ta parla la dolcesa
am que podrán compará?
Quan els rossinyols parlaven,
parlaven en català.
Y al felló que ho desmentisca
li direm fill de bordell
—Ira del cel—y sa llengua
tallarem amb un coltell.
*Oidà, oidà,
un coltell li tallará.*

A m'amada la més gaia
dalt del Pirineu altiu,
com l'aucell li fa a la aucella,
amorós li alsaré un niu.
Y'm farà la vida dolça
de farigola'l perfum
y la tonada fresquívol
del escarabat bum-bum.

Am l'Amor y la Fè nostra
tu Patria, ets un sol pendó;

—Gabriel es diu vostè?... ¿Que potsé es parent de l'Alomar?

(1) Per l'amistat que'ns uneix am l'autor, podem oferir als nostres llegidors la bella poesia que segueix, la qual presentada am massa retràs als llocs Florals d'enguany, no ha pogut ésser admesa pels amics que l'autor té al Consistori.

Encara que'l senyor Soleia y Vinyet pensava enviarla aquest estiu als Jocs de Taganament, per la forsa dels nostres precs ens ha permès publicarla, lo que fem gustosos, pel bon sentit que respira y per la novetat del assumpte, que la fa apropiada pera recitar en vetllades literari-musicals. Llegida per un rapsoda, faria molt efecte.

Hora es ja que les muses inspirin armonies noves als poetes indígenes, aquí ont tant mancats estem de poesia civil y ont esperem encara al nostre Carducci.

que seria font sense aigua
Patria sense Rel·ligió.
La Fè es Fè. No pot morí.
Y si algú mai l'escarnia,
per llevarli l'existència,
el Rei Jaume s'alsaria.
Ja al davant d'aquesta trepa,
que a la santa Fè diu falsa,
del seu sepulcre de pedra
no sentiú germans com s'alsa?
Oidà, oidà,
si no s'alsa s'alsará.

Que si ahir, uns masells volien
enfonsar la Fè amb agravis,
avui la tenim més forta...
No mor, no, la Fè dels avis,
Y sempre del Montserrat
—que es dels cimals el més talt—
dirà la Verge amorosa:

—Fills meus veniu aquí dalt.
Som els fills mascles y forts
d'una rassa de gegants.
Pim-pam, conillam...
Som catalans!

SOLEIA Y VINYET

L'autor prefereix els premis en metalle y
prega al jurat que no li dongui accésita.

El sant del PAPITU

El día de Sant Josep, després de menjar la crema, el papa (el Sr. PAPITU), s'aixeca y va dirnos:

—Salve minyons! Que la vida sigui per vosaltres una llarga primavera, que'ls florits arbres primaverencs s'esfullin sobre la vostra testa perfumantla...

A n'aquí, en Picarol, qu'es el més petit de tots, va fer: Berrrr... Pff. esclafint a riure.

—Pels meus pecats, me veig aixís (seguí'l papa), jo he permès totes les vostres brometes, indiscrecions y bagateles. He fet més! Les he amparades y fetes lluir y vet'aquí les gracies. Un día en que poètica y seriament demano per vosaltres als Deus felicitats y salut, rieu irrespectuosos per sobre la meua testa venerable.

¿A la salut de qui s'ha de beure avui en aquesta taula?

El papa, el Sr. PAPITU, va donar tres visques que repetirem nosaltres, am la forsa dels tres ¡hurra! dels mariners anglesos.

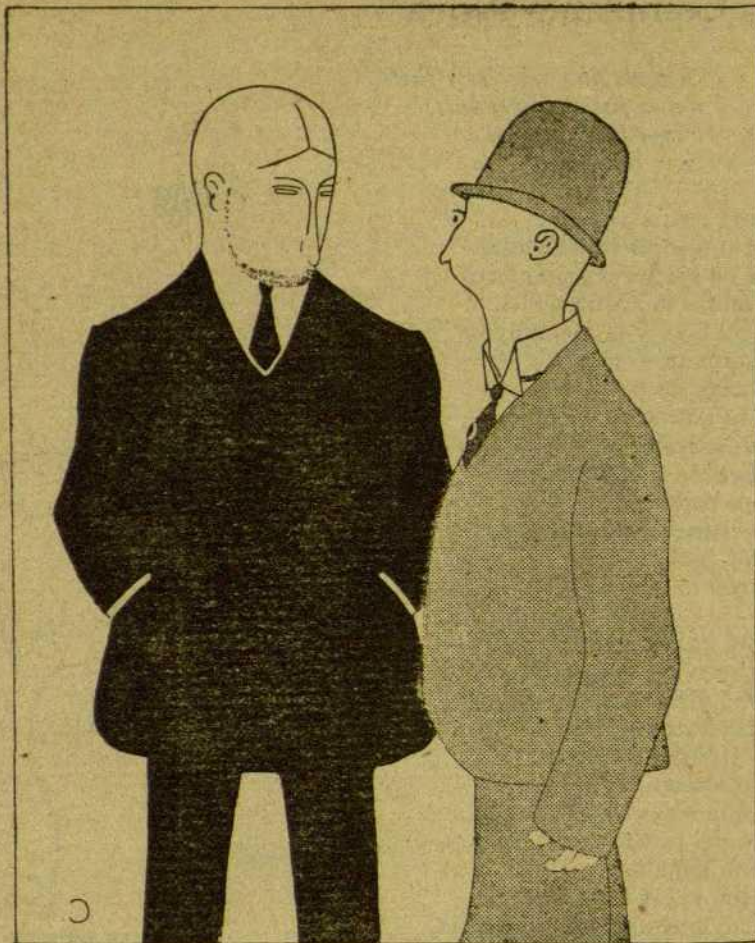
¡Visca en Camból

¡Visca en Carner!

¡Visca Lerroux!

Acabat el xibarrí, el papa, solemnement llensà un got de vi a les estoballes y digué:

Baccus et Venus ¡Salve!

—Tú, diu que'l teu oncle no t'ha deixat res?
—Prò que no ho veus, que porto dòl!

* * *

A la tarde varem tenir recepció a casa (Pelayo, 38, baixos). A la confiteria del costat varem comprar croassants y un parell d'ampolles de Xerez. El primer que va venir va esser en *Farfarello*.

—Home, vostè per aquí Y ¿com es que no'ns havia visitat encare?

—Ja veurán, com qu'un se té de jugar la carrera si escriu en el PAPITU.

—Bé, home, bé; menji y calli.

Poc a poc, la redacció s'anava omplint. En nom de l'optimisme ens saludà en Calvet, que deia que'l seu procés debía esser una broma; en nom del «crece-pelo» en Figuerola; dels fils en Regordosa; del cotó en Jordá; del Dr. Ferrán el Dr. Turró; en Pinilla dels veterans de la llibertat; en Vilumara de la llibertat dels veterans; en Cruells dels nacionalistes republicans, però ningú ho va creurer; l'Agulló de la taula de multiplicar y tothom ho va creurer; l'Emiliano Iglesias, del seu germà de Pontevedra, que diu que li envià quartós, com si tots no sabessim que'l va fer quebrar, per voler esser el Don Joan de l'amor y de la política de Pontevedra; en Marial, vingué representant als indomits; en Pere

Rahola als guapos; en Moles als vius y malparats.

Quan en Moles va entrar, entrava també'l marquès d'Alella. En Moles se va acostar a nosaltres:

—No feu mullader.

El marquès d'Alella, se va treurer l'abric de pells, tot dient:

—Consti senyors, que'l PAPITU m'ha fet comprar un abric nou, y llensar pera vetllades, assils y safates públiques, una pila de diners ¿Hi ha algú que vulgui diners?

En aquell moment va arribar en Jaume Carner, am la bragueta descordada, com de costum.

—Consti també, que jo'm faig un abric cada any y aquí porto les factures.

L'Apa s'aixecà de la cadira. L'Apa es pulcre y correcte com ningú.

—Senyor Carner, vosté té una cosa que val més que'ls abrics y es la paraula. Prò tenim por de que'ls sastres no li hagin també amagat l'ou.

Quan acabava de dir això, en Sanllehy, va apareixer a la porta. Va veurer que tots erem majors d'edat, saludà correctament y s'en va anar a la rambla, cedint el seu lloc a l'Utrillo. Desseguida va comensar a explicar coses estranyes:

—A Filadelfia se trova una revista com el PAPITU... Va molt bé'l PAPITU, prò com que jo visc al pis de sobre, me mudo de casa, pera que la gent no's pensi que soc jo el que ho fa. Ja veurán... es allò... ¡Ah! El senyor Espasa no ha pogut venir.

Desseguida en Vilumara, al qual ningú havia vist, va interrompre:

—Home ja podia haver enviat la vaina.

Un tramoista de Novetats va demanar permís pera entrar. Portava una carta d'en Gual. Se va llegir: «No puc assistir a la reunió del PAPITU, perquè m'ho impideixen les meues ocupacions nocturnes...»

En Vilumara: Deu esser sereno.

A darrera hora varen venir en Pujulá y la seva dona. Com que parlaven en esperanto ningú els va entendre.

El papa, el senyor Papitu, quan va veure plena la redacció, va iniciar el brindis: Senyors, an el PAPITU li han dit de tot, prò'ls deus el protegeixen. El PAPITU es el triomf de la rialla sobre les fórmules, de la llibertat sobre les covardies. Com en Maura, tindrà els seus quinquenis, encare qu'ens vulguin segar l'herba sota'ls peus. Avui, després de gratarme'l cap com el meu Sant patró, Sant Josep, aixeco la copa, pera brindar en clàssic per la nostra tercia. *Labor, Libertas, Letitia.*

Gaire bé ningú va contestar. L'Utrillo sonreia benevolament, y en Peyo, l'últim dels arribats, menjava y bebia, explicant al marquès d'Alella, com un marquès francès del segle XVIII, se va arruinar protegint als filòsofs. El marquès d'Alella li va donar tres pessetes pera qu'edités el seu llibre: *Viatje a través de l'India, en un elefant blanc.*

Apunts de classe

EDERA una elevació ve sempre una depressió: això es lo que ha succehit a la Facultat de Farmacia d'aont s'en va anar el savi Dr. Casasses de la classe de Tècnica y va ocupar el seu lloc l'ínfim Casamada.

Es un professor cinematogràfic.

En els claustres Universitaris hi han catedràtics de varies categories. Uns son de sistema ràpit, explicació lleugera, com en Batllès y Bertrán de Lis que té, segons ell diu, *pulmones como fuelle de fragua*, gola de *cañón*, vista d'áliga y orelles de tísic; altres son muts com en Planellas y altres que no son ni una cosa ni l'altre. A n'aquesta darrera classificació correspon don Ramon M. Casamada. No es llauna, no arriba a esser llauna, perque la seva classe, es tan ràpida que no cansa a ningú.

ENTRE ESTUDIANTS

—Voldries deixarme la botànica? Jo me la vaig vendre.
—No puc.... jo no la vaig comprar.

FEMINISME

Per l'amor dels homes.

A la càtedra entren els alumnes amb antelació y després d'esperar un rato surt en Casamada, esbarrellat, ulls ribetejats, tipo de drapaire o de cessant de *gènero chico*.

Es dels que creuen qu'anar brut fa savi.

Per això ell, ja que no pot demostrarho d'altra manera, procura anar esqueixat, l'ermilla sense botons, la barba de dissabte al dematí, am posat de mestre de poble o cronista de sis rals.

Clerical en extrém, fa durar la classe com si fos una missa de primera hora. Es treballador, sempre's prepara

Per l'amor de Deu.

per anar a Madrit y fer oposicions, però es tant desgraciat que mai ne treu profit.

Es brut, però al istiu, quan la calor es forta, procura refrescar la seva lánquida personalitat y s'en va a cercar impresions agradables a les aigües de la Barceloneta. Això si, com qu'es tant clerical, sempre va a Sant Miquel. Am taparrabos de colors resulta graciosíssim. En Casamada que no sab nedar y es previsor, al ficar-se a l'aigua no porta suros, però a la cintura's posa dos companys, dos professors.

AMICHOTIS

Historia del "Niño bueno"

per' Mark Twain

Una vegada era un noi bon minyó que's deia Juanitu. Sempre obeeia als seus pares per més absurdes y ezigentes que fossin les seves ordres. Aprenia les lliçons amb eczactitut y mai arribava tart a l'escola del diumenge. No volia jugar al croquet, ni a les hores en que'l seu bon criteri li aconsellava com la millor ocupació. Era un xicot tant particular que cap dels seus companys podia atreuressel. Mai mentia, encare que fos necessari. Deia senzillament que la mentida era un pecat, y prou. En fi, era tant bó que fins resultava ridícol. Les seves rares maneres d'obrar eren lo que no hi há. No jugava a bitlles el diumenge, no anava a cercar nius, no donava cèntims vermells de foc als micos dels saltimbanquis. Semblava ben bé que no trobava gust en cap mena d'entreteniment rahonable. Els altres nois prou procuraven comprendre aquell caràcter, però mai arribaven a cap conclusió satisfactoria. S'imaginaven aixís, vagament, qu'estava «tocat», de manera que l'havien posat sota la seva protecció y no permetien que ningú li fes mal.

Aquest bon noi llegia tots els llibres de l'escola del diumenge. Era son millor gust perquè creia en la realitat de totes les històries que s'hi explicaven sobre'ls nois bons-minyons; tenia, doncs, una absoluta confiança en tots aquells contes. Hauria volgut conèixer de carn y ossos alguns d'aquets nois, però mai va lograr aquest anhel. Tal vegada tots s'havien mort avans de néixer. Cada vegada que llegia l'història d'un noi extraordinari no tenia paciència pera esperar el final a son temps y s'apressava a girar els fulls fins a trobar com acabava, y, a ésser possible, hauria corregut mils y mils kilòmetres pera trobarlo. Però tot inútil. El noi bon minyó moria sempre en l'últim capítol ahont hi havia una magnífica descripció dels funerals amb assistència dels seus pares y dels condeixebles de l'escola dominical tot al voltant de la tomba, vestits de pantalons massa curts y am gorres massa amples, y tothom plorava en mocadors qu'al menys tenien metre y mitj de tela. De manera que'l nostre noi es trobava sempre desilusionat, mai lograva fer coneixença am cap d'aquets petits hèroes, perquè sempre's morien al arribar al darrer capítol.

No obstant, en Juanitu no perdía pas la noble ambició d'arribar algun dia a figurar en els llibres. Haguera volgut que se'l dibuixés en el moment de refusar gloriosament de mentir devant de la seva mare qui ploraria d'alegria. En altres gravats hi hauria sigut representat a la porta de casa seva donant deu cèntims a una pobreta, mare de sis criatures tot recomanantli de gastarlos am tota llibertat però sense profusió, perquè la dilapidació es un pecat. En un altre se l'hauria vist negantse generosament a denunciar el galifardéu qui l'esperava cada dia a la cantonada y li pegava garrotades al cap tot perseguintlo fins a casa boi cridant darrera seu «hèlis! hèlis!»

Aqueixa era l'ambició d'en Juanitu, la de figurar en un llibre de l'escola dominical.

Una sola cosa poc confortable li feia mala impressió; pensava sempre en que tots els nois bon-minyons es morien al acabar el llibre. Y com qu'an ell li agradava el viure, havia de confessar que'l fer de sant era una cosa ben poc sana, qu'era preferible fer de típic a donar proves d'una cordura sobrenatural com la dels nois dels llibres. Observava que cap d'ells havia pogut sostenir el seu paper, y el nostre Juanitu s'entristia pensant que si'l posaven en els llibres ell no ho podria veure mai. Si de totes maneres s'editava'l llibre avans de la seva mort l'obra no fora popular per manca al final la descripció del enterro. La veritat, un llibre de l'escola dominical sense'ls consells del protagonista moribond a l'assemblea no valdria res. Al cap d'avall va resoldre adaptar-se a les circumstàncies, viure honradament, durar tant com se pugués, y tenir a punt el discurs postum pel terrible dia.

Y doncs, veïeu lo que son les coses, an aquest noi tant bon-minyó res li sortia bé. Mai li succeïen les coses com als nois bon-minyons dels llibres. Aquets sempre tenien sort y'ls dolents sempre's trencaven

—Perquè plores d'aquesta manera?
—Perque'l pare s'està morint qu'es un contentu.

les cames. Potser en el seu cas era com si hi faltés un vis en el mecanisme y que per consegüent tot passava al revés.

Un dia que va veure an en Papitu robant pomes ell se n'hi va anar a sota l'arbre pera explicarli l'història del noi dolent qui va caure del arbre del vehí y's va trencar els brassos. En Papitu ja va caure del arbre ja, però va caure demunt d'en Juanitu y li va trencar el braç; en Papitu, en cambi, no's va fer res. En Juanitu s'en feia creus perquè en els llibres mai passava cosa semblant.

Y un altre dia qu'uns xicots dolents acompanyaven a un pobre cec y'l feien ficar en un bassal de fang y en Juanitu hi corregué a treure'l del mal pas y a rebre'n les benediccions, es va trobar am qu'en lloc de les benediccions lo que rebia era un seguit de garrotades al cap mentres el propinant deia: «Torn'hi un altre cop a ficarme al fang y després a venir a treure'men irònicament!» Això no s'avenia am cap de les històries dels llibres. Ell les va rellegir totes pera assegurar-se.

Un dels més bonics somnis d'en Juanitu era poguer trobar un gos pelat, malalt, abandonat, afamat y perseguit y endursel a casa seva pera amanyagarlo y mereixen el seu etern agraïment. Per fi en trobà un y'estigué content. El va portar a casa y'l va alimentar; però quan va volguer amanyagarlo li va saltar a demunt y li va estripar els vestits, tots, tots, menys els devants, de manera que feia una fila estranya. Va examinar els seus autors y no va trovarhi res que ni d'aprop ni de lluny s'hi assemblés; la mateixa rassa de gos que'ls llibres, però un gènit diferent.

Tot lo que feia aquest noi ho esguerrava. Les mateixes accions qu'als altres nois valien elogis y recompenses, per ell no servien més que d'ocasió de censura y d'accidents deplorables.

Un diumenge, anant a l'escola dominical, va veure una colla de nois dolents que s'en anaven a fer un passeig en barca. Com qu'ell sabia per les seves lectures que'ls nois que s'embarquen el diumenge infaliblement s'ofeguen, tingué un moment de consternació y corregué a enfilarse damunt d'un pontó pera avisarls. Però vet'aquí qu'un tronc d'arbre que baixava pel riu va fer tombar el pontó y en Juanitu va anar a l'aigua. Ja'l van pescar desseguida y'l metje va estreureli l'aigua del ventre y va restablirli la respiració per medi d'una manxa, però noi, va agafar fret y no sé què més y's va tenf de quedà al llit nou setmanes. Però lo més inconcebible es que'ls nois dolents del barco van tenir un temps esplèndid tot el dia, y van tornar a casa contents y aixerrits; una cosa que no s'explica. En Juanitu deia que'ls seus llibres no portaven cap cas semblant; estava estupefacte.

(Acabada)

ESTATS-UNITS.

Caricatures del «Life», per James Montgomery Flagg.

El President Taft

Què voldrien ser

1 Magra.—2 Grassa.—3 Blenorragic.—4 Idem.—5 Ric.—6 Jove.—7 Un nen.—8 Solter.—9 Casada.—10 Uniment-S.-Bernat.

Correspondencia

Joan Badoc, Puig, No té gran importància lo que vostès envien, ademés es exposat d'una manera poc ingeniosa.—*Sacarias*, Aqueixes conculacions no indiquen plagiat. Amb aquest criteri la casl totalitat de l'arquitectura seria plagiat d'anteriors artistes, el renaixement seria un plagiat colossal dels antics, menys atenuat encara qu'en el cas actual. Nosaltres, encara que haguem ridiculitzat a n'en P. y C. no l'havem cregut mal plagiar sinó un dels nostres primers artistes. Ademés, apreciat senyor Sacarias, confes:si am nosaltres que fora preferible un plagiat com el que vostè insinua a l'originalitat horrible de la majoria dels nostres arquitectes, qui están infectant la nostra Barcelona amb els seus atreviments, massa personals.—*Anton Riera*, No fassi tonteries.—*Relau*, Aprofitarem el xisto, el dibuix no està gens malament, però es una mica inespessiu, poc grotesc y am certs prejudicis més propis d'amateur que de consensut. De totes maneres es un

dibuix fet am trassa.—*Un amic teu*, Ja ho haviem observat desseguida de tirat el n.º. Vostè té molta raó, en el número vinent ho aclarirém. Mercès.—*P. d'A.*, No està malament, però no'ns fa l'pès.—*X.*, No n'hi ha per tant; ja ho vegerem desseguida.—*Cuanita*, Això es desconèixer llastimosament la naturalesa de les relliscades. Vostè ha confós aquestes am les pèles de taronja.—*Joan del Nus*, Li manca gràcia fins pera ser dolenta a n'aquesta poesia.—*Totil*, Està bé, però massa cru.—*Arrop*, ¡Ull no'n parli d'aquella historieta del Poble, bé massa que ho recordem... però sab... la galanteria del nostre sexe no permet que a una senyora... Ademés, son tant escasses taula *café Fortuny*, les nostres dones escriptores, que, cursis y tot, son simpàtiques.—*Reus*, Mercès.—*M. E.*, Molt bé; mercès; ja'ns enterarem.—*Emili A.*, No serveix. Es massa gras.—*R. Vepe*, Està molt ben escrit pro hi escasseja l'humorisme.—*Franc*, «Chère» havia de ser «Chère» y no «Chaire»: «la estimada estava trista» ¿Entén? No's dongui tanta importància per no sanique'l francès, y consolis d'aquesta ensopagada pensant que *La Tribuna* va relliscar primer que vostè fentnosen retret.—*Lesser*, No havem rebut el seu article.

Fayans Catalá GRANVIA 615

Erasmus Sala

Malalties de la boca y dents.—Procediment únic y

Metje dentista

inofensiu pera les extraccions sense dolor

Carrer de Santa Agna, 6, principal

AKTE

RECOPILOCIO

d'Estudis d'Academia

per HERR EICKMANN

d'un preu efectiu de cent marks

De gran Interés y utilitat por tot
artista principiant

SE VEN A PREU REDUIT

Donarán rahó a n'aquesta Administració

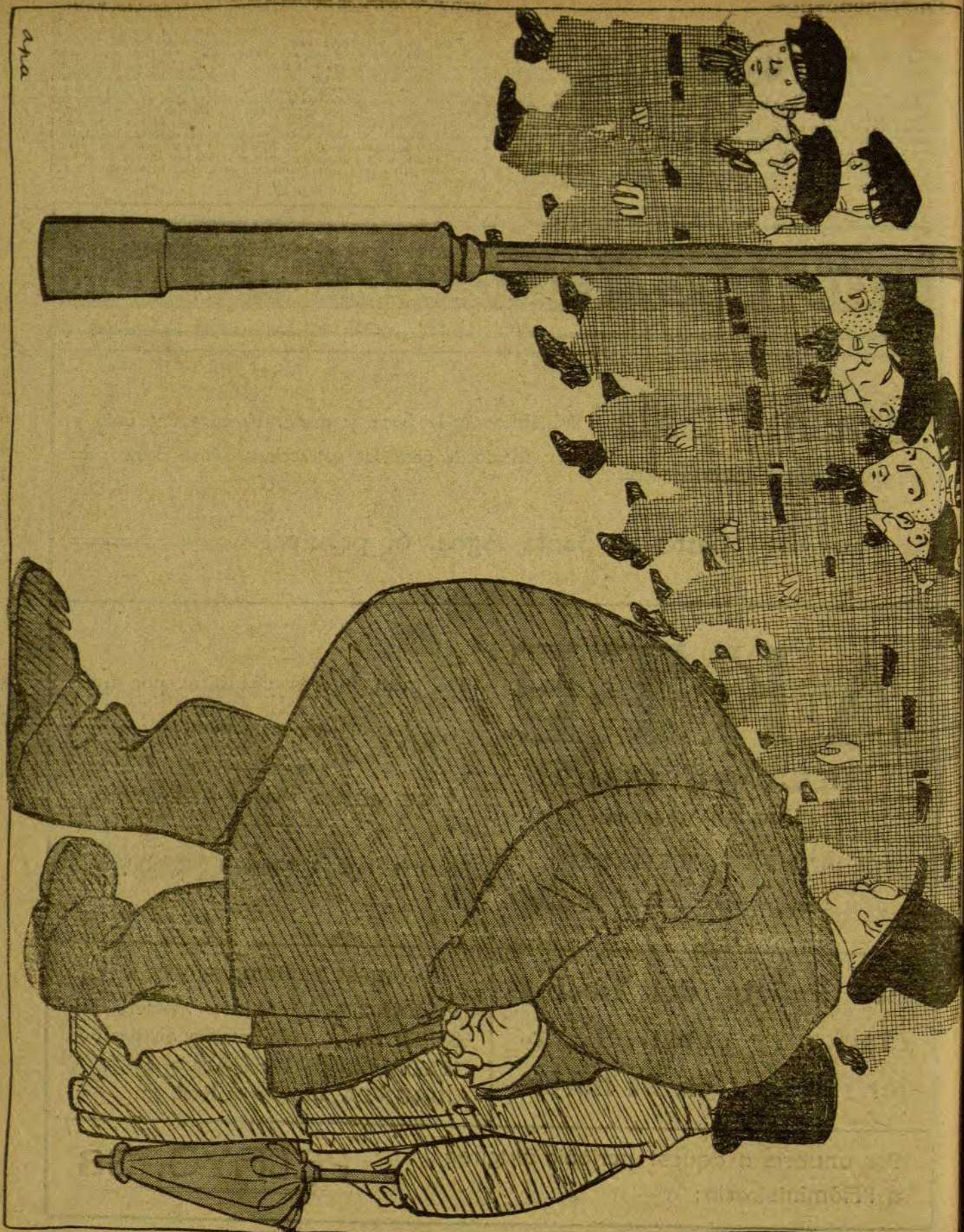
**Els Pellets del Doctor
Mackenzky curan el pit-
jor refredat en 24 hores.**

AQUEST PERIÓDIC SE VEN A

VALENCIA, Vicens Pastor, Victoria, 11.
SEVILLA, Antoni Cantalejo, Sierpes, 69.
MADRID, Josep Lerin, Abada, 22.
CORUNYA, Lino Perez, Real, 43.

Per anuncis a aquest periòdic dirigir-se
a l'Administració:

PELAYO, 38

—Aquells ja han resolt el problema de la nivellació social.